

sons oordentligheter förordskade honom. En kläpp underhölt des af äldren förswagade kropp. Han kastade sig på en stol, betagen af oro. Hans swaghet, hans wördnawärde utseende, hans ålder, intog mig så mycket för hans öde, at om det berott på mig, hade jag gernä frälsat des af des owärdiga son hotade dagar. Den olyckliga Gubben, såg koppen, tog honom, drack och dog. Jag underkastade mig försynens sticke, och belöntes med dessa orden: Straffet är ofta upskjutit, men det felar aldrig. *Timurs* far förleddes sin son; Det war billigt at *Timur* bles ordsaken tilfädrens olycka.

Knapt hade jag läst dessa rader; före än de förswunno, och dessa få orden syntes i stället: Skåda det hela och döm rättwist. Jag wände mig til speglen, och såg en stor ö, som en bred ström delade i twenne lika delar. Den delen af ön som war til höger om strömmen, hade en stor flätt, kring hwilken woro bygda magnifiqua Palatser omgifna af de behageligaste trädgårdar. Den sidan som war midt emot, wisade blott för ögat ofruktbara sandhedar. En mängd af floder kastade en del sitt watten i den wida Oceanen, de andra skade strömmen som flöt igenom ön.

Hela ön war bebodd; men des inwånares göromål woro ganska olika. På höggra sidan om strömmen war glädjens och nöjets Hemwist: man kallade den lycksalighetens ö. *Baler*, *Assembléer* och *Concertier* utgorde dessa lyckliga inwånares enda göromål. Jag märkte likwäl åtskilliga som ej woro nögda; det war få som wärkeligen smakade dessa nöjen. Jag såg menniskor hwilkas utsköta prydnad gaf tillkänna smak för nöjen, och som sökte dem öfwer alt. Dron war målad i deras ansigten. Jag fann snart ordsaken härtil. De upfödde ormar i sitt stöd som förgiftade deras lif. De inwånare som woro inne i sina palatser, woro omgifna af plågor, så mycket mera farliga, som de ordsaka döden midt i nöjets samn. Andra åter omgifna af alt det som smickrar sinnena, kunde blott åskåda sina följeslagares lycka, utan at njuta den samma. De löjeligaste af alla syntes dock de, som följa wiða irrbloß, hwilka ymsom lysa och förswinna, til des förordskade deras undergång som låta sig af dem intagas. En del, måttad af wållustens flugga, kastade sig i strömmen, och samm öfwer til andra stranden som bar namn af olyckans ö. Alla des inwånare, krötk under en faselig tyngd brända af Solens

Solens hetta, gäfwos blandade roj, som ökade den fasa et så wildt ställe upväckte. De sågo ofta på lycksalighetens ö, önsktande dem som bodde där et lika öde med deras. De förbannade den luft de andades; de kastade sig i strömmen utan at slippa den bördä som tryckte dem. Hwar och en af dessa olyckliga beklagade sig, och trodde sig wara den olyckligaste. De försökte at byta om med hwarandra; Men långt ifrån at här af lifas, sprungo de med häftighet och återtogo sina bördor.

Mitt bekymmer tillwänte hwart ögnablick; mina tankar woro så spridda, at jag ej kunde sluta något wist, då himmelen förmärkades, äskan bullrade; och hela öen darrade. Hwastet uppreste sig, wågor som liknade de högsta bergs toppar, öfwerstökade och upslutade öen och dess invånare. Ett förblindande skien uppfylde Templet, den wälluktande röken som stod öfwer altaret skingrades, och en himmelsk låga syntes i dess ställe. Så många underwärd hade försträckt och förbryllat mig; jag låg utsträckt på golfwet i Templet utan at en gång weta om jag war til. En osynlig magt lifwade mig, jag återtog mina krafter, jag såg på ödets bord och läste dessa orden: Öwiggheten utdelar endast lycka och olycka, det är blott i dess sköte som man kan blifwa lycklig. mörkret i spegelen war försvunnit. Jag blef warse en stor slätt, hwarest jag såg et fruntimmer af en förundranswärd skönhet, som satt på en strålig Thron. Hon hölt i ena handen en wigtskål, och i den andra et glänsande swärd. Tusendtals menniskor af alla åldrar, af alla nationer stodo framför henne. Hon wägde dygder och laster. Hon wägde de förtrycktas plågor som wäntade på henne med tålmod. Hon belönte dem efter deras förtjenst, och efter de mödor de utstodt. Jag såg med nöje och förundran, at dessa fordom så olyckligas tårar blefwo astorkade, och alla deras sorger för ewigt skingrade. En himmelsk glädje lyste i deras ansigten, man läste där den förnöjelse de kände at äntdeligen hafwa hunnit till den odddeliga boning som war dem ämnad. Så af dem som warit lyckliga på jorden undfingo belöningar af Gudinnan. Större delen befunnos för flyktiga, och blefwo öfwerlemnade at den swarta ängelen, som bemägtigade sig dem i samma ögnablick. Ju större deras sällhet warit, ju fäseligare blefwo deras plågor. Åtskilliga beklagade sig öfwer Gudinnans wäld. De påminte sig någon dygd som de öfwat på jorden. Rättwisans swarade dem; at den sanna dygden består uti alla dygders utöfning och

och at skuggan af en dygd war nog belönt med det werldsliga goda de åtnjutit. Det ljusnade ikring spegeln. En genomträngande röst, sade mig dessa orden: *Gå, Mirzab. Lär dig at tilbedja Sör-synen, åfwen då den synes dig o åttwis.*

Jag wakenade, och fandt mig ligga under et lummigt lagertråd, bredewid Bagdad, utan at weta om det som händt mig, war en dröm eller en syn. Jag gick hem i mitt Hus, och mina tårar runno ej mera öfwer de brottsligas lycka, eller de dygdigas motgångar, emedan jag war öfwerlygad at de förras sällhet blott är en wacker dröm som förswinner wid upwaknandet, och at de sednare äro inneslutna i den Gudommelige Förshynens hägn.

Frågan *deciderad* efter långt betänkande *).

En gång på sjelfwa dödens fält
Bland wapnebrak så dar som nätter,
Ej war det Lagålsjäles slätter
Där Sommarlugnet bor i tält.
— Nej frågan väcks af krigets gåsar
Hwad i tactiquen öfwas bår?
Som den förnämsta styrka gör
Och alt ,, ja sjelfwa Fan förkråsar?
En tror: at fälla *Bajonet*
At under *marche* från flyglar sluta
En: bakom häckar ladda, skjuta
En: på et altför höfligt sätt
Så hörsamt och så ödmjukt beder
Om icke ställning på två leder
Är den som gör *manœvren* lätt? —
Nej skrifer Chorus: för vår heder
Lär säkrast bli en snäll *retraite*.

Ducaten

* Infändt med det förordet at straxt införas, väcktadt alla försäkringar, at intet rimslut skulle synas i dessa Numror — hwad göra? jag wägar ej ståta mig med In-ländare, ty utan dem kan aldrig köpare exiltera.

Utgifwo.

Ducaten och Runstycket Fabel *)

I en long grön Silkes pung med guldhälskar, hade et runstycke kommit at ligga tillsammans med en Ducat, man kunde gifva at den förnåma ung Herren som war des ägare, hade par distraction tagit runstycket ifrån Pharaos bordet där han någon gång behagade allistera och bli unfågna med marquer—lika mycke. huru det tildragit sig, men det blir en sanning, at dessa så olika myntsorter befunno sig tilhopa, då det glåntfande Guldet förebrädde den mögliga kopparn des ringa värde, och at runstycket wore slagit för at ligga i bagarbod fenster, eller i en tiggares tomma ficka, men aldrig hos en Petit maitre som det nu gjorde. Runstycket understod sig intet såsom af ofrälse stånd at svara et endgord—Emedlertid spelet slutas, och Herrn med myntsamlingen går bort—straxt utan för dörren i farstun ger han runstycket til en tiggare som placerat sig där, och fortsätter marchen längst bort på Norr til sin Phryne som får ducaten af honom. Det första importerade honom tusende och tusende wålsignelser, den andra en förkylning, (i anseende til den långa wågen kan jag täncka) hwarföre han får medicinera flera månader, och kanstie sluteligen göra en depensiv resa til Spa.

*) Insändt.

 N:o 58. utgifwes den 7 Aprill, eller nästa Måndag.

Stockholm, Tryckt hos Commissarien P. A. BRODIN, 1783.

Dag = Bladet:

Wälsignade Tryck = Friheten.

Tredje och Sidsta Stocken,

N:o 58.

Stockholm den 7 Aprill 1783.

Selami och Melicerta, Saga för den obewekeliga Mamsell K. - - - 1)*

Selami och Melicerta
Bodde i en bortgåmd dal.
Deßa trogna systrars hjerta
Kände inga kärleks qual.
Uldrig Veltas pulsar slagit
Mera ostört, lugnt och rent
Til Prästinnor hon dem tagit
Om ej afwund det förment.

Knapt hant aftonrädnan kasta
Solens slår i böljans famn
Förn de sågs til kofjan hasta
Den fördrifna dygdens hamn.
De sin sport med bommar stängde
Kropte = Oskuld! war wår wån,
Flor för alla fönster hängde
Sydde Sång = gardin igen.

Selami och Melicerta!
Staffen ån en sköld, en hjälm
Waken öfwer lås och hjerta,
Kärlek är en gammal skålm —
Ja, hwad sker? — i rustigt wåder
Då til sångs de skulle gå
Då en hwar om frihet qwäder
Det på porten börjar stå.

” Hc

*) Insänd af hennes Adorateur L. . . . g.

„Ack! låt up och dig förbarma
 Hörs en röst försänkt i gråt
 „Ack! låt up och hjelp mig arma
 „Liten, huswild, trött och wät.

Nej, jag icke öfna wägar
 Swarte straxt wår Selami
 En Vestalisk eld här lågar
 Och han kunde utståckte bli.

— „Ser du ej hure äskan ljungar?
 „Hör des wiggas braka ner.
 „Hafwät ryter, jorden gungar
 „Nymphes! ack! förbarmen er.

Trotts de Walfisken och slånge
 Som förwara stönas bröst,
 Sig igenom dem dock trånge
 Klagans och förtwiflans röst.

Porten öfnas — „Ack! jag ryser?
 „Swillet barn af fyra år!
 „Stackars liten hur han fryser?
 „Utän skor och mössa går.
 Detta med en mänsklig fasa,
 Melicerta tala hörs;
 Då hon tänder op en brasa
 Och til Spisen goßen förs.
 Barnet på sitt knå de taga,
 Torcka ömt des wåta kropp!
 Den med Adijor öfwerdraga:
 Och med win det friskar opp.
 Goßen stålmska blickar faller
 Ut sitt koger pilen tar,
 Nymfes! det er frihet galler,
 Gudens sårar och han far.

* * * * *

Min Cephis! lär af Melicerta,
 Att kärlet inga motstånd tål.

Han har en dyrel för hvarje hjerta;
 Han kråpat bommar utaf stål
 Och kryper genom nyckelhål.

Strödda Tanckar *)

Man talar Sielf håldre godt om sina owänner, än man hör det af andra.

Man borde förstöra all Rang och alla Titlar, om de opläste de förtienta så mycket som de oförtienta.

Att hata någon, är en af menniskians största olyckor, ty det skämmer hjertat, huru dubbelt olycksaliga äro icke då de som astwina ga oss et outsläckeligt hat till dem?

Om det är en hederlig karl tillätit som mistagit sig om walet af wänner, at öfwerge dem, Så bde det skie så, at de altid sakna hans wänskap och at de se hwad de förlorat.

Nåt Hazarden eller hwad det är, ophör en mängd af stackare och utan förtjänst framför oss, så böra wi snarare vara nöjde än misshöjde dermed — hwad wi borde skämmas! om wi woro öfwerlygade at alla de som woro satta öfwer oss skulle vara mera kloka, mera dygdiga, med ett ord: mera wärdiga än wi.

Den illsluga Häfmannen bemödar sig om dagen at fånga Fursten med det nåt han bundit om natten.

Om Furstens ena sko kunde uträttta så mycket som Furstens sielf, skulle Häfwet dela sig emellan Fursten och hans sko.

De stora förackta dem på hvilka deras storhet wärckar, och de kunna ej glärna fördraga dem på hvilka den intet wärckar.

Churu Sörtänsten är en förträffelig sak, hjälper den ofta intet utan de nedrigaste practiquer.

Det är en ädel och wacker stolthet at ej tro sig wära öfwer någon men också intet under någon i förtjänster.

Ett barn oplyft til höga ämbeten liknar en som står högst i ett torn och derifrån ser alla menniskior på gatorna för små, och som sielf af alla menniskior blir ansedd för en Pygmé.

Man är skyldig sitt förnuft at förackta wisa menniskor, och sitt lugn at ej för mycket låta märcka det.

Det är wisa fel som de Stora påstå så höra til deras wärdighet, at de ej wilja bortbyta et enda för alla dygder i världen.

De förnåma fordomdgas habe altid i sitt följe en narr, nu ha de en mängd af galna ifring sig.

